

det, var det netop ud fra det princip, at Flygtninge-nævnet kommer meget tæt på en domstols-proces, fordi dens kontradiktoriske proces også iagttages fra Flygtninge-nævnet, og der er mulighed for advokat osv., osv. Så vi mener, at det er rigtigt, at der her er et toinstansprincip, ligesom der er alle andre steder i dansk ret.

Stod det til os, var der sager, hvor man efter vor opfattelse – ligesom jeg forstår, det er i Sverige – udmærket kunne udsende asylsøgere efter første instans, og så kunne de eventuelt klage hjemmefra. Det er helt urimeligt, at sagerne kan føres ved to instanser, når det drejer sig om folk fra lande, som vi udmærket godt ved overhovedet ikke producerer flygtninge.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Nu er der jo meget snak om instanser og om, hvor mange instanser vi har. Jeg synes, der er nogle misforståelser, når man siger, at vi har et toinstanssystem.

Vi har en administrativ myndighed, der kan afgøre en sag, og efterfølgende har vi så en mulighed for at gå til domstolene, og der har vi normalt en toinstanspraksis, således at man også kan anke en domstolskendelse.

Udlændingestyrelsen er en administrativ instans, der tager en afgørelse. Så kan vi sige, at hvis vi ophævede Flygtninge-nævnet til at være en domstolsinstans – det er jo normalt en administrativ instans – så ville normal praksis jo medføre, at man skulle have en ekstra domstolsinstans.

Så det, vi har nu, er i virkeligheden ikke i overensstemmelse med det, vi har som gældende praksis på alle andre områder.

Vi mener ikke i SF, at der er speciel grund til, at asylsøgere ikke skal have den samme sikkerhed, som danske statsborgere.

John Vinther (KF):

Med fremsættelsen af det her beslutningsforslag afslører SF en ganske særlig afart af logisk tankegang.

I bemærkningerne kan man se, at SF lægger vægt på, at det er en fordel med en kort sagsbehandlingstid. Det er jeg sådan set fuldstændig enig i. Men med det udgangspunkt er det jo besynderligt, at SF fremsætter en scribe forslag, der alle uden undtagelse i virkelighedens verden vil medføre en markant længere sagsbehandlingstid.

Så kan det godt være, at det er SF's opfattelse, at det her i virkeligheden kun skal gælde for en 2-3 pct. af alle sagerne. Det forsøger SF at dæmme op for ved i bemærkningerne at skrive, at det er tanken, at ankeinstansen skal give lov til at anke, hvis den vurderer, at der er rimelige udsigter til, at en ankesag vil føre til et positivt resultat for klageren. Det er sådan nærmest direkte taget fra bemærkningerne.

Jeg fristes til at spørge hr. Knud Erik Hansen, selv om jeg ikke tror, at hr. Knud Erik Hansen kan svare, men jeg spørger alligevel: Hvordan skal ankeinstansen kunne træffe den beslutning uden at behandle anken? Og hvis hr. Knud Erik Hansen mener, at ankeinstansen kan træffe en sådan beslutning uden at behandle anken, betyder det så ikke, at ankeinstansen samtidig vil gøre sig selv inhabil, for hermed har den jo indikeret, hvad en afgørelse vil lyde på? Det er for nu at sige det ligeud og uden omsvøb det rene volapyk.

På dette område, som på andre områder i beslutningsforslaget, indlægger SF nogle forkerte forudsætninger, og når man indlægger forkerte forudsætninger, så når man altså også til en forkert konklusion, og det er i virkeligheden det, beslutningsforslaget er udtryk for. Lad mig pege på enkelte af dem:

Man skriver i bemærkningerne, at Flygtninge-nævnets afgørelse efter gældende regler ikke kan ankes til domstolene, og man bruger så udlændingelovens § 56, stk. 7. Det er rigtigt, og det er forkert. Bestemmelsen og Højesterets praksis må forstås således, at domstolene ikke kan pådømme, ikke kan gå ind og ændre Flygtninge-nævnets bevisbedømmelse, men processuelle fejl kan domstolen altså godt pådømme. Så det er en forudsætning, der ganske enkelt er forkert.

Med hensyn til spørgsmålet om skriftlig dokumentation så får SF det nærmest til at lyde, som om det er noget, man i stort tal afviser. Det er det ikke. I virkelighedens verden er det et fåtal af sager, hvor man afskærer skriftlig dokumentation, nemlig de meget få sager, hvor det ingen som helst praktisk betydning har.

Det er heller ikke sådan, som SF lægger op til, at mange sager er underlagt skriftlig behandling, tværtimod er det et fåtal af sager, og det er logisk nok de sager, der ikke kan behandles mundtligt, alene af den meget simple årsag, at asylsøgeren ikke er til stede her i landet.

Det er en gang vås og volapyk. Det er forkerte forudsætninger, og dermed når man også til den forkerte konklusion, og det er på trods af de me-